

32.

Tento sen se mi zdál nedávno a musím ho sem rychle napsat, než ho zapomenu.

Byli jsme s turistákem na nějaké výpravě a šli jsme po levé straně silnice. bylo to někdy na sklonku jara, protože sníh už pomalu tál ale tráva ještě nebyla sytě zelená. Odbočili jsme ze silnice doleva na nějakou cestu směřující d o lesa. ta cesta byla z kopce a ještě se na ní válela peřina zmrzlého sněhu. Všichni hned začali o překot volat a povykovat, že se chtějí svézt a i já jsem vyndala z batohu igelitku a sjela jsem ten malý kopeček. jak jsem ale jela, najednou koukám, že přede mnou je jakoby ta hrouda sněhu useklá a cesta je štěrková. Snažila jsem se všemožně zabrzdít, dokonce i kolenem, až jsem si ho do krve odřela. Spadla jsem na nějakou trávu a igelitka najednou zmizela. Uviděl to Wimpy a hned začal namáčet svůj (čistý) kapesník vodou a zavazovat mi koleno. Pak jsme si všichni všimli zvláštních kolejí, které jakoby najednou vyrostly ze země napravo od nás. Byly vlastně docela obyčejné, ale jezdila na nich auta s pneumatikami na kolech hroznou rychlostí. Prolítla kolem nás, že jsme slyšeli jen hukot motoru a viděli barevnou čáru. Když to uviděli kluci, začali se překřikovat, že to taky chtějí vyzkoušet. Seděli v takovém divném vozítku, které se tam znenadání objevilo a bylo divné tím, že mělo kola vlaku a dřevěnou bednu se sedátky a volantem. nemělo žádnou střechu a nedalo se ničím pohánět, ale přesto jezdilo tak rychle jako ta auta. Sívali jsme se za nimi a v dálce uviděli tunel, který tam k ničemu nebyl, zkrátka tam byl na ozdobu. Viděli jsme, jak tam vjíždí jedno auto a kluci jeli proti němu. Jen o vlasek minuli to auto a Wimpy začal hrozně nadávat, ať si ho nepřejou, že to schytají. Pak jsem se probudila a ještě pěkně dlouho jsem si ten sen dávala dohromady a přemýšlela, jakou to mělo podstatu.

Škabeta, 24.4.2006